

ÁLLAMPOLGÁRI ELLENÁLLÁS: ALAPVETÉSEK

CIVIL RESISTANCE: A FIRST LOOK

INTERNATIONAL CENTER ON NONVIOLENT CONFLICT

2011
TRANSLATION: NOVEMBER 2017

TRANSLATOR'S NOTES

Állampolgári ellenállás: alapvetések

Mi az? Az állampolgári ellenállással hétköznapi emberek tudnak küzdeni a jogaikért, a szabadságért és az igazságosságért, erőszak alkalmazása nélkül. Az állampolgári ellenállás során az emberek sokféle taktikát használnak széleskörű társadalmi, politikai és gazdasági változások érdekében: sztrájkokat, bojkottokat, tömegtüntetéseket és más akciókat. Az állampolgári ellenállást a világ különböző részein különböző neveken ismerik – erőszakmentes küzdelem, közvetlen akció, a nép hatalma [people power], politikai szembeszegülés, civil mozgósítás –, de a választott kifejezéstől függetlenül, az állampolgári ellenállás alapvető dinamikája lényegében azonos.

Az állampolgári ellenállási mozgalmak ereje abban rejlik, hogy egy szabadabb, igazságosabb társadalom új víziójával képesek az elnyomással szembeni fellépésben való tömeges részvétel, és esetleg a régi rendszert fenntartó emberek átpártolásának a kiváltására. Ha az emberek úgy döntenek, hogy befejezik az igazságtalan uralkodókkal való együttműködésüket, akkor a rendszer működtetése sokkal költségesebbé válik. Ha elegendő ember dönt az engedetlenség mellett, a rendszer fenntarthatatlanná válhat, és akkor vagy megváltozik, vagy összeomlik. Gyakran a polgári ellenállás fegyverekkel és pénzzel jól ellátott ellenfelei sem voltak képesek felülkerekedni a széleskörű erőszakmentes ellenszegüléssel járó tartós, tömeges engedetlenségen és állampolgári felforduláson.

„A harcban a figyelem felkeltése a legfontosabb. Hasztalan erőfeszítés egy olyan szegletben harcolni, ahol senki sem figyel rád. Ha harcolsz, akkor minél nagyobb figyelmet kell kivívnod az ügyed számára.”

- Mkhuseleli Jack, a dél-afrikai apartheid-rendszerrel szemben szervezett fogyasztói bojkott vezetője

Emiatt tudott sok állampolgári ellenállási mozgalom és kampány sikeres lenni különféle ellenfelekkel szemben. Erőszakmentes stratégiákat használó népi mozgalmak elnyomó rendszereket döntöttek meg, sikeresen álltak ellen a katonai megszállásnak, valamint szabadabbá és igazságosabbá tették a társadalmukat – az előző évszázad minden évtizedében és a világ legkülönbözőbb részein. Az állampolgári ellenállásnak kiemelkedő jelentősége volt például az apartheid-rendszer felszámolásában Dél-Afrikában; sikerrel alkalmazták a nők jogainak, a polgári jogoknak és a munkavállalói jogoknak az előmozdítására az Egyesült Államokban; diktatúrákat döntött meg a Fülöp-szigeteken, Chilében, Indonéziában, Szerbiában és más helyeken; külföldi megszállókat akadályoztak vele Dániában és Kelet-Timorban; hozzájárult az indiai függetlenség kivívásához Nagy-Britanniával szemben; elcsalt választási eredményeket írt felül Kelet-Európában, megszüntette Libanon szíriai megszállását, és sok más helyen alkalmazták az emberi jogok, az igazságosság és a demokratikus önrendelkezés előmozdítására.

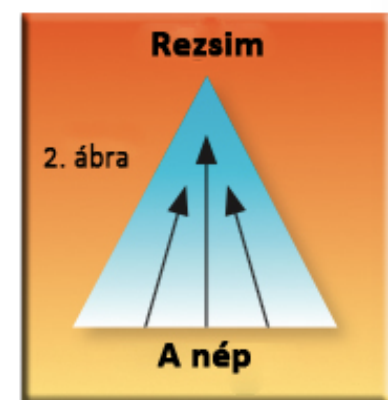
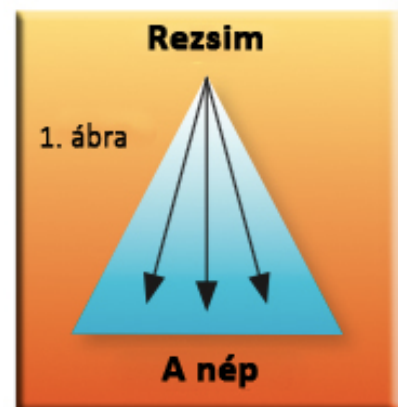
Kulcsfogalmak

Állampolgári ellenállás vs. etikai erőszakmentesség

Az állampolgári ellenállás a politikai küzdelem egy formája. Az etikai erőszakmentesség olyan elvek rendszere, amelyek tiltják az erőszak alkalmazását. Vannak olyan sikeres állampolgári ellenállási mozgalmak, például az indiai függetlenségi harc vagy az amerikai polgári jogi mozgalom, amelyek résztvevői etikai erőszakmentességet hirdettek. Valójában nincsen semmi az állampolgári ellenállás használatában, ami szükségszerűvé tenné, hogy annak gyakorlói az erőszakmentesség önmagában való értéke miatt köteleződjenek el mellette. Az állampolgári ellenállók többségét a történelem során valószínűleg nem az etikai erőszakmentesség motiválta, hanem az, hogy az állampolgári ellenállás volt az egyetlen vagy a leghatásosabb lehetséges módja a harcuk megvívásának.

A hatalom monolitikus vs. pluralisztikus elgondolása

Sok társadalomban a hatalom uralkodó elgondolása monolitikus (**1. ábra**). Ebben a megközelítésben a hétköznapi emberek a kormányuk és más intézmények jóakaratótól, döntéseitől és támogatásától függenek. Az a néhány ember rendelkezik hatalommal, akik a hierarchia csúcsán állnak, akiknek a legnagyobb a vagyonuk vagy az erőszak alkalmazására való képességük. A hatalmi felépítmény újratermeli önmagát, tartós, és nem könnyű megváltoztatni. Az állampolgári ellenállás egy ettől eltérő előfeltevésre épül, amit a hatalom pluralisztikus elgondolása ír le (**2. ábra**), amely szerint a hatalom és más hatalommal rendelkező

rendszerek összességében az emberek szolgálatkészségétől és beleegyezésétől függenek. Ebben a pluralisztikus megközelítésben a hatalom alapja a társadalom tagjainak a beleegyezése és részvétele. A hatalom változékony, ereje mindig intézmények és emberek sokaságának a forrásait utánpótló együttműködésétől függ. Az állampolgári ellenállási mozgalmak arra építik a stratégiáikat, hogy az emberek a hétköznapi állampolgárok széles koalíciójának a megszervezésével az megakaszthatják az állam ténykedését, és semlegesíthetik vagy megfordíthatják a hatalmi viszonyokat.

A cselekvés és a nemcselekvés taktikái

Az állampolgári ellenállók különböző taktikák százait használták a történelem során. Ezeket két kategóriába lehet sorolni. A nemcselekvés taktikái során az emberek nem tesznek meg valamit, amit elvárnak tőlük, vagy amit kötelező lenne megtenniük. Ennek példái a munkássztrájkok, az adófizetés megtagadása vagy a

fogyasztói bojkottok. A cselekvés taktikái során az emberek olyan dolgot tesznek, amit általában nem szoktak, vagy amit tilos megtenniük. Ennek példái a tiltakozások, tömegtüntetések, ülősztrájkok és a polgári engedetlenség egyéb formái. Ezeknek a taktikáknak a stratégiai sorrendbe rendezése költségesebbé teszi a *status quo* fenntartását a mozgalom ellenfelei számára. A hétköznapi embereket pedig arra ösztönözheti, hogy csatlakozzanak az ellenálláshoz, mivel a – kisebb vagy nagyobb kockázattal járó, nyilvános vagy privát, koncentrált vagy szétszóródott – taktikák széles tárháza a társadalom különböző rétegeihez tartozó emberek számára egyaránt lehetővé teszi a részvételt.

Egység, tervezés és erőszakmentes fegyelmezettség

A sikeres állampolgári ellenállás három alapelve az egység, a tervezés és az erőszakmentes fegyelmezettség. Az egyéget a társadalom különböző – és kezdetben vélhetően különböző sérelmekkel bíró – részeinek a közös, elérhető célok érdekében történő mozgósításával lehet előmozdítani. A tervezés a kampányok és taktikák stratégiai sorrendjének a kialakítását jelenti, aminek az adottságoknak és a fellépés lehetőségeinek a gondos elemzésére kell épülnie. Ez magába foglalja a lehetséges kudarcok felmérését, és az ezek leküzdésére való felkészülést is. Az erőszakmentes fegyelmezettség egy stratégiai elköteleződés, hogy egy mozgalom kizárólag erőszakmentes taktikákat használ, tekintettel arra, hogy az erőszak csökkenti az állampolgári részvételt, árt a mozgalom legitimitásának, csökkenti a nemzetközi támogatást, és csökkenti annak az esélyét, hogy az ellenfelek is átpártolnak a mozgalomhoz.

Tíz kérdés

- 1. Hogyan győznek le nagyhatalmú uralkodókat hétköznapi emberek állampolgári ellenállással?**

Egyetlen uralkodónak sincs önmagában hatalma. Az uralkodóknak csak akkor van hatalmuk, ha rendelkeznek emberek ezreinek vagy millióinak a közvetlen vagy közvetett támogatásával a társadalomban. Ahhoz, hogy egy uralkodó fenntartsa a hatalmát, a rendőrségnek, a katonaságnak, a bíróságoknak és az államigazgatásnak el kell végezni a munkáját. A társadalom tagjainak rendszeresen el kell menniük dolgozni, be kell fizetniük az adójukat és a lakbérüket, és a vásárlásaikkal olyan vállalkozásokat kell támogatniuk, amelyeket a kormány tulajdonol vagy engedélyez. A szállítmányozásban, közlekedésben, kommunikációban és közszolgáltatásokban dolgozó embereknek árukat kell szállítaniuk és szolgáltatásokat kell nyújtaniuk. Ez csak néhány példa azokra a csoportokra, amelyek támogatása gyakran ügydöntő jelentőségű egy rendszer működése szempontjából.

A fentiek belátására építve az állampolgári ellenállás szervezői olyan stratégiákat alkotnak, amelyek megrendítik ezt a támogatást és megnehezítik a *status quo* fenntartását. Emberek sokaságának a tiltakozásra és tüntetésre való mozgósítása csökkentheti az uralkodók legitimitációját, különösen ha elnyomás éri a jogait gyakorló embereket. Az állam hatalmának a megzavarásával az ellenállási mozgalmak megnövelhetik a rendszer fenntartásának a költségeit – egészen addig, amíg a rendszer támogatói is megkérdőjelezzik a rendszer jövőjét. Amint az ő hűségük megrendül, bármiféle elnyomó intézkedést egyre nehezebben lehet csak végrehajtani.

2. Hogyan kezdődik az állampolgári ellenállás?

Sok erőszakmentes ellenállási kampány a hétköznapi emberek kiállásra való képességének a fejlesztésével kezdődik. Az emberek megszervezésére és az egység építésére szolgáló helyi, alacsony kockázatú taktikák hihetetlenül fontosak lehetnek. Gandhi például az első nagyobb indiai állampolgári ellenállási kampány elindítását megelőzően hónapokat és éveket töltött azzal, hogy hétköznapi emberekkel találkozott és beszélgetett, hogy a sérelmeikről, reményeikről és

félelmeikről tanuljon. Megértette, hogy mire lenne szükség a hűségük és az együttműködésük elnyeréséhez. Arra is bátorította az embereket, hogy „konstruktív munkát” végezzenek – olyan közösségi szolgálatot, ami fejleszti az önfenntartó képességét azoknak az embereknek, akik elvesztették a bizalmukat az államban, de korábban nem éreztek magukban erőt a cselekvésre.

Amint a kampányok már képessé válnak az állampolgári ellenállás közvetlenebb formáira, elsőként gyakran olyan helyi ügyeket céloznak meg, amelyek számot tarthatnak a szélesebb közvélemény támogatására. A lengyelországi Szolidaritás szervezői például egy munkássztrájkjal kezdték egyetlen hajógyárban. Mikor győztek egy ügyben, és létrehoztak egy független szakszervezetet, ennek a győzelemnek országszerte hatalmas pszichológiai hatása volt a lengyelekre, és a mozgalom erőre kapott. Az amerikai polgárjogi mozgalom is azután kapott lendületre, hogy sikeres ülősztrájkokkal és bojkottokkal véget vetett a faji elkülönítésnek a boltokban és a buszokon az Egyesült Államok néhány déli városában. Ezekkel a sikerekkel a mozgalom megmutatta az állampolgári ellenállás erejét, kivívta a közvélemény figyelmét, és országszerte támogatókra tett szert.

3. Hogyan szervezzek tüntetéseket?

Egy mozgalom stratégiai tervezőinek meg kell határozniuk a mozgalom céljait, valamint fel kell mérniük a mozgalom és az ellenfél erősségeit, gyengeségeit és képességeit, és hogy a konfliktuson kívül álló felek milyen segítséget nyújthatnak a mozgalom számára. Miután egy mozgalom egyértelműen meghatározta a rövid-, közép- és hosszútávú céljait, valamint részletesen, módszeresen és tényszerűen kielemezte a helyzetet, már sokkal jobb helyzetben van a használandó taktikák kiválasztásában. Ezen a ponton, ha a mozgalom úgy dönt, hogy tiltakozó demonstrációk szervezése lesz a fő taktikája, és többet szeretne tudni arról, hogy miként lehet ezeket eredményesebbé tenni, akkor bőséges útmutatókat találhat ennek a technikai és taktikai vonatkozásairól.

4. Ha nem tüntetéseket kell szervezni, akkor mit?

Sokan azt gondolják, hogy a tüntetés jelenti az állampolgári ellenállási mozgalmak legfontosabb tevékenységét. Pedig a tüntetés valójában csak egy azoknak a taktikáknak a sokasága közül, amelyeket az állampolgári ellenállók a küzdelmük során használhatnak. Az erőszakmentes cselekvés több mint kétszáz meghatározott taktikája közül lehet választani. Bojkottok különböző (fogyasztói, politikai és társadalmi) formái; sztrájkok; a munkavégzés lelassítása; az adó, a lakbér vagy a bírságok befizetésének a megtagadása; petíciók; polgári engedetlenség; ülősztrájkok; blokádok; és a párhuzamos intézmények kiépítése csak néhány példa az állampolgári ellenállás egyéb taktikáira.

A taktikák kiválasztása és sorrendjük meghatározása a mozgalom helyzetfelmérésétől, képességeitől és céljaitól függ. Ha a mozgalom nem nagyon erős, érdemes megfontolnia olyan szétszórt és alacsony kockázatú taktikák használatát, mint például a bojkott vagy jelképek közzététele, a mozgalom képességeinek a fejlesztése, az üzenetek kommunikációja és/vagy az ellenfél megzavarása érdekében. Egy későbbi szakaszban, amikor a mozgalom már erősebb, valószínűleg olyan koncentráltabb akciókat is fel tud majd vállalni, mint a gyűlések, felvonulások, tiltakozó demonstrációk vagy a tömeges polgári engedetlenség.

Fontos észben tartani, hogy csak azért, mert gyakran a tüntetést jut eszükbe először azoknak, akik állampolgári ellenálláson gondolkodnak, még nem feltétlenül ez jelenti az egyetlen vagy a legjobb lehetséges irányt. A helyzettől függően, sok más taktika vezethet kevesebb költséggel több eredményre a mozgalom számára. A kreativitás és a stratégiai gondolkodás kiemelkedően fontos a taktikák kiválasztásában.

5. Mi van akkor, ha a mozgalomnak nincsen karizmatikus vezetője?

Sok mozgalom vívott sikeres állampolgári ellenállást karizmatikus vezetők nélkül a történelem során. Az apartheid-ellenes mozgalom Dél-Afrikában hatalmas eredményeket ért el, miközben a vezetője börtönben volt, a mozgalomtól elvágva. A személyes vonzerónél vagy a beszédképességnél fontosabb, hogy egy állampolgári mozgalom vezetője tudja, hogyan kell képviselni egy mozgalom sokféle résztvevőjét, és oda tudjon figyelni rájuk, hogy gondosan tudja mérlegelni a mozgalom előtt álló különböző irányokkal járó költségeket és kockázatokat, és hogy be tudja vonni a helyezi vezetőket a döntéshozatalba.

A karizmatikus vezetőkre való túlzott mértékű támaszkodás ráadásul kockázatokkal jár. Ezeket a vezetőket alkalmanként kooptálhatják az uralkodók a hatalom megosztásának a felajánlásával, vagy letartóztathatják őket. Az ellenállóképességgel bíró és érdemi képviseletet biztosító mozgalmak oly módon szerveződnek, hogy ha a mozgalom vezetőit félreállítják, újakat tudjon kiállítani.

6. Mi van akkor, ha nem hiszem, hogy az állampolgári ellenállás működni fog az országomban?

Az állampolgári ellenállás nem vezet mindig sikerre. Világszerte sok olyan országban működött azonban, amelyekről a „szakértők” és mások azt gondolták, hogy soha nem lenne esélye. A chilei Augusto Pinochet tábornokot a világ egyik legbrutálisabb diktátorának tartották, és sokan kételkedtek benne, hogy az állampolgári ellenállásnak döntő jelentősége lehet az elmozdításában, mégis ez történt. Kevesen gondolták volna, hogy a „Balkán hentesének” is nevezett Szlobodan Milosevics szerbiai diktátort erőszakmentes nyomással sikerül eltávolítani a hatalomból. Azonban amikor 2000-ben Milosevics az ellene tüntető százezreknek az elnyomására utasította a saját katonáit és rendőrségét, akkor a

biztonsági erők a polgártársaik tömeges megmozdulásainak a hatására megtagadták, hogy engedelmesséjenek a parancsának. Milosevicsnek nem volt más választása, mint hogy lemondjon.

Ha még mindig bizonytalan vagy azzal kapcsolatban, hogy az állampolgári ellenállás működne-e a helyzetekben, gondold át, hogy mennyire realiztikusak a lehetséges alternatívái: belülről változtatni meg a politikai rendszert; választásokon való részvétel; jogi érdekérvényesítés; tárgyalás és párbeszéd az ellenfelekkel; nemzetközi szereplőkhöz fordulni támogatásért; megpróbálkozni egy fegyveres felkeléssel – ezeket mind kipróbálták már a világ különböző részein. Miközben bizonytalan, hogy az erőszakmentes ellenállás sikeres lesz-e majd, az is bizonytalan, hogy a többi lehetséges módszer bármelyike sikerre vezetne-e.

Egy ellenzéki vagy ellenálló csoportnak tehát azt kell eldöntenie, hogy melyik iránynak van a legnagyobb esélye arra, hogy sokszínű követőkre tegyen szert, megkérdőjelezze az elnyomók legitimitását, kikerülje vagy semlegesítse az elnyomást, és növelje a fennálló rendszer védelmezői között lévő megosztottságokat. A történelem során ellenzéki csoportok sokasága döntött úgy, hogy a rendelkezésre álló lehetőségek közül az állampolgári ellenállást választja, noha alkalmanként a politikai változások elérésének olyan hagyományosabb eszközeivel karöltve, mint a szavazás, jogi munka, tárgyalások, valamint a rendszer belülről történő megváltoztatása.

7. Mi van akkor, ha az ellenfelem erőszakot alkalmaz?

Érdeemes arra készülni, hogy az ellenfél egy adott ponton erőszakot fog alkalmazni. Történetileg ez majdnem mindig így történt. Ha az ellenfél erőszakot is alkalmaz, az még nem jelenti, hogy az állampolgári ellenállási mozgalom elbukott. Az állampolgári ellenállási mozgalmak sokféleképpen tudják kezelni az elnyomást annak érdekében, hogy csökkentsék az erejét és/vagy elérjék, hogy az visszaüssön az elnyomóra.

Először, az erőszakos elnyomás elkerülése vagy csökkentése érdekében az erőszakmentes ellenállási mozgalmak dönthetnek úgy, hogy olyan taktikákkal kezdenek, amelyeket nehéz erőszakkal elfojtani. A fogyasztói bojkottokat például, amelyek során az emberek úgy döntenek, hogy nem vásárolnak a megcélzott termékekből, nagyon nehéz elfojtani, mivel decentralizáltak, és a rezsimnek nehéz vagy lehetetlen megállapítania, hogy ki vesz részt a bojkottban, és ki nem. Ha a tiltakozó demonstrációkat vagy más nyilvános és koncentrált taktikákat elnyomják, az ellenállás nem-politikai formái vagy az olyan decentralizált és nem-fizikai taktikák, mint például a különböző díjak vagy adók be nem fizetése, vagy akár egy általános sztrájk, vélhetően jobb választás lehet egy mozgalom számára.

Másodsor, az állampolgári ellenállási mozgalmak innovatív taktikákat alkalmazhatnak annak érdekében, hogy az ellenfelük által alkalmazott elnyomás visszafele süljön el. Az elnyomás világ elé tárása és a hazai közvélemény figyelmének a felhívása az elnyomó intézkedésekre költségesebbé teheti az elnyomást az elnyomók, mint a mozgalom számára. Nem minden elnyomás üt vissza, de ha mozgalom megváltoztatja, késlelteti vagy nyilvánosság elé tárja az elnyomó intézkedések visszataszító formáit, az a hazai és nemzetközi támogatás jelentős csökkenését eredményezheti.

Harmadrészt, előfordult – például a Fülöp-szigeteken 1986-ban, Chilében 1988-ban, Szerbiában 2000-ben és Ukrajnában 2004-ben –, hogy az állampolgári ellenállás során a biztonsági erők tagjai átpártoltak az ellenzékhez, ami csökkentette vagy végül is felszámolta a rezsim elnyomásra való képességét. A biztonsági erőknek ezeket az átpártolásait az ellenállási mozgalmak olyan megtervezett, hosszútávú erőfeszítései váltották ki, amelyek kifejezetten azt szolgálták, hogy aláássák a biztonsági erők rezsim iránti hűségét.

„Ezért volt az elnyomás kontraproduktív. Mert úgy működött, mint Newton harmadik törvénye az akcióról és a reakcióról. Ha növeked az elnyomás szintjét, az ellenállás is növekszik.”

8. Mi van akkor, ha az ellenfelem meggyőzhetetlen?

A győzelemhez nem szükséges meggyőzni azoknak a kemény magját, akik felelősek az elnyomásért. Ugyanakkor szükség lehet az ellenfél támogatóinak egy részének a meggyőzésére.

Emlékezzünk vissza: az állampolgári ellenállás hatalma abban rejlik, hogy megváltoztatja azoknak az embereknek az ezreinek vagy tízezreinek a vélekedéseit és viselkedését, akiknek a cselekedetei közvetlenül vagy közvetve támogatják az elnyomást. Ha az ellenfeled hatalmának a forrásai lecsökkennek, akkor nincs nagy jelentősége, hogy egyébként meggyőzted-e őt vagy sem. Ha a hatalma már arra a szintre csökkent, hogy felismeri, elvesztette a helyzet feletti uralmát, akkor arra kényszerül, hogy tárgyaljon az új rendszerbe való átmenetről.

A fehérek vállalatának az 1985-ös bojkottjával az apartheid-ellenes mozgalom olyan mértékű veszteséget okozott a vállalkozóknak a dél-afrikai Port Elizabeth városban, hogy azok elkezdtek nyomást gyakorolni a kormányzatra, hogy változtasson a politikáján. Ezeket a vállalatokat nem feltétlenül sikerült meggyőzni, és nem feltétlenül értettek egyet a mozgalom céljaival, azonban rájöttek, hogy jobban járnak, ha elfogadják a mozgalom követeléseinek egy részét, mintha továbbra is támogatják a kormányzati elnyomást.

„Valójában a tömeges szerveződés volt az, ami változást ért el Dél-Afrikában... ami nyomást gyakorolt az államra... hogy végre változtasson... ami egy olyan matthelyzetet hozott létre, amire az államnak már nem volt válasza”

- Dr. Janet Cherry

9. Ez túl hosszú időbe fog telni. Mi van akkor, ha nekünk nincs ennyi időnk?

Az állampolgári ellenállásnak nincs mindig hosszú időre szüksége ahhoz, hogy eredménye legyen. A Szolidaritás mozgalom ugyan csak majdnem tíz évvel azután győzött, hogy megszerveződött, a fülöp-szigeteki ellenzéknek csak néhány évre volt szüksége ahhoz, hogy elmozdítsák a diktátorukat, Ferdinand Marcost. Ami egy állampolgári ellenállási mozgalom sikerét meghatározza, az nem az idő múlása, hanem az, hogy a mozgalom egységes-e, és stratégiai módon működik-e vagy sem.

10. Hogyan győzhetünk?

Nagyobb esélyetek van a győzelemre, ha a mozgalmatok vagy kampányotok társadalmi egységet tud létrehozni, gondosan kidolgozott tervek alapján működik és erőszakmentes marad.

Az egység azért kulcsfontosságú, mert az ellenállási mozgalmak akkor erősek, ha egy többség akaratát és elköteleződését fejezik ki. Fontos, hogy egy mozgalomban való részvétel önkéntes. Az emberek azért csatlakoznak és vállalnak kockázatokat, mert hisznek a mozgalomban. Ha a mozgalom nem egységes, ha a cél homályos vagy vitatott, sokan inkább távolmaradnak tőle. A sikeres állampolgári mozgalmak általában összehozták a férfiakat és a nőket; a gyerekeket, a középkorúakat és az időseket; különböző vallási és etnikai háttérű embereket; diákokat, munkásokat, értelmiségieket, az üzleti világ tagjait és másokat.

A tervezés azért elengedhetetlen, mert az állampolgári ellenállás egy küzdelem egy főszereplő – egy kampány, mozgalom vagy civil csoport – és az ellenfele között. Egy ilyen küzdelemben szervezettségre és stratégiára van szükség a mozgalom erejének az alakításához és irányításához. Az állampolgári ellenállás során a vezetőknek stratégiai és taktikai döntések sokaságát kell meghozniuk, például arról, hogy miként bővítsék az erőforrásaikat, mi a legjobb módja az erőforrásaik felhasználásának, miként használják ki az ellenfelek gyenge pontjait, vagy miként védekezzenek az ellenük irányuló lépések ellen. A

jó döntések ritkán születnek rögtönözve. A jó döntéshez két típusú tudásra van szükség. A stratégáknak egyrészt részletes tudásra van szükségük arról a politikai, gazdasági és társadalmi helyzetről, amelyben dolgoznak, és meg kell érteniük a társadalom különböző részeinek az érdekeit és törekvéseit. A mozgalmi stratégáknak másrészt tudniuk kell, hogy miként működik az állampolgári ellenállás, amit megtanulhatnak személyes tapasztalatokból, könyvekből, filmekből vagy az internetről, vagy olyanokkal való kommunikációból, akiknek már van tapasztalata az állampolgári ellenállásról és a politikai szerveződésről.

Az erőszakmentes fegyelmezettségnek azért van ügydöntő jelentősége, mert ha egy mozgalom erőszakot alkalmaz, az aláássa az ellenállás hatásosságát, általában elnyomó intézkedéseket vált ki, és látszólag igazolja is azokat. Továbbá, ha egy ellenállási mozgalom erőszakhoz folyamodik, akkor gyakran elesik azoknak az embereknek a részvételétől, akik nem vállalják az erőszak használatával együtt járó egyértelmű kockázatokat. Végül, ha egy mozgalom erőszakot alkalmaz a rendőrséggel vagy a katonasággal szemben, akkor lehetetlenné válik a rendszert védelmezők hűségének a megosztása, és valószínűleg elvész minden esetleges kimondatlan szimpátiájuk a mozgalom felé. Ez az ellentéte annak a dinamikának, amelyet az állampolgári ellenállás tud beindítani, amelynek során a mozgalom célja – egy szabadabb jobb társadalom, ami mindenki számára előnyös – és a mozgalom akciói, amelyek a legkülönbözőbb féle társadalmi háttérű hétköznapi emberek bátorságára építenek, épp olyan vonzóvá válnak sokak számára azok közül is, akik egyébként a hatalom jelenlegi birtokosainak a pártján állnak, mint azok számára, akik véget akarnak vetni a rendszernek.